



Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 9919/2024
12.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., Република ..., ВВ из ..., Република ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Марта Хинић, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 730/24 од 14.03.2024. године, у седници одржаној дана 12.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 730/24 од 14.03.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 730/24 од 14.03.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 5814/2022 од 30.11.2023. године, исправљеном решењем истог суда П 5814/2022 од 16.01.2024. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима исплати укупно 6.913.960,96 динара и то сваком од тужилаца износ од по 1.728.490,14 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима солидарно накнади трошкове поступка од 1.277.570,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде, до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 730/24 од 14.03.2024. године ставом првим изреке жалба туженог је делимично усвојена, делимично одбијена, те је пресуда Основног суда у Новом Саду П 5814/22 од 30.11.2023. године, исправљена решењем истог суда П 5814/22 од 16.01.2024. године преиначена тако што је обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове поступка од 660.320,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а потврђена у преосталом делу, те је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, посебна ревизија туженог у овом спору није дозвољена.

У споровима за исплату накнаде за земљиште које је без спроведеног управног поступка (чланови 25-36 Закона о експропријацији) и поступка одређивања накнаде (чланови 56-62 Закона о експропријацији и чланови 132-140 Закона о ванпарничном поступку) фактички одузето од његовог власника и приведено намени утврђеној планским актом као јавна површина - улица, постоји уједначена пракса судова по питању пасивне легитимације и висине накнаде. Обвезник исплате накнаде и пасивно легитимисана у том спору је јединица локалне самоуправе на чијој територији се фактички одузето земљиште налази, као титулар права јавне својине на јавној површини - улици (која није део ауто-пута или државног пута I и II реда), као добра у општој употреби у смислу члана 10. став 2. и 10. Закона о јавној својини, а висина накнаде се одређује по тржишној вредности земљишта, у складу са чланом 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију и члана 58. Устава Републике Србије.

Из тих разлога, о посебној ревизији туженог у овом спору није потребно одлучивати ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Ревизија туженог није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП јер је вредност предмета спора од 1.728.490,14 динара нижа од вредности која је по тој законској одредби меродавна за дозвољеност ревизије.

Због тога је на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члан 413. ЗПП одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**